

5) rozpatrywanie i uchwalanie planu pracy i periodycznych wyników kontroli wewnętrznej w resorcie;

6) rozpatrywanie i uchwalanie projektów ustaw, dekreto-ów i ważniejszych rozporządzeń, inicjowanych przez Ministerstwo;

7) rozpatrywanie i uchwalanie projektów instrukcji, okólników i zarządzeń Ministerstwa w sprawach, które Minister uzna za zasadnicze;

8) inne ważniejsze sprawy, dotyczące działalności resortu, poddane pod obrady Kolegium przez Ministra.

§ 5. Uchwały Kolegium zapadają większością głosów.

§ 6. 1. Uchwały Kolegium mają charakter doradczy, nie są ogłaszane i wymagają zatwierdzenia przez Ministra.

2. Uchwały Kolegium, zatwierdzone przez Ministra, stanowią podstawę dla zarządzeń Ministra i wprowadzane są w życie jedynie w drodze jego zarządzeń.

3. Minister może postanowić ogłoszenie zatwierdzonej uchwały Kolegium, albo też zakomunikować ją w inny sposób podległym sobie organom.

§ 7. 1. W przypadku niezatwierdzenia uchwały Kolegium przez Ministra, Minister obowiązany jest zawiadomić o tym Prezesa Rady Ministrów.

2. Członek Kolegium może o uchwale Kolegium, zapadłej wbrew jego głosowi i zatwierdzonej przez Ministra, zawiadomić — z zachowaniem drogi służbowej — Prezesa Rady Ministrów.

§ 8. Kolegia działają na podstawie regulaminu, uchwalonego przez Kolegium i zatwierdzonego przez Prezesa Rady Ministrów na wniosek Ministra.

§ 9. Postanowienia §§ 2 — 8 stosuje się odpowiednio do Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z tym, że w skład Kolegium wchodzi z urzędu Zastępca Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego, uprawnienia Ministra przysługują Przewodniczącemu Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego, a zastępcą przewodniczącego Kolegium jest jeden z Zastępców Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

§ 10. Postanowienia niniejszej uchwały nie dotyczą Ministerstwa Obrony Narodowej oraz Bezpieczeństwa Publicznego.

§ 11. 1. Terminy utworzenia Kolegiów na podstawie niniejszej uchwały ustala Prezydium Rządu.

2. Prezydium Rządu może w drodze wyjątku uchwalić powołanie Kolegium w centralnych urzędach, podległych Prezesowi Rady Ministrów, Przewodniczącemu Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów lub Ministrom, przy odpowiednim zastosowaniu postanowień niniejszej uchwały.

§ 12. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Monitorze Polskim.

PREZES RADY MINISTRÓW Józef Cyrankiewicz

175.

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW

z dnia 3 lutego 1950 r.

w sprawie wprowadzenia systemu wynagrodzeń akordowych dla pracowników zatrudnionych przy przebudowie ustroju rolnego.

Na podstawie art. 8 ust. 2 ustawy z dnia 4 lutego 1949 roku o uposażeniu pracowników państwowych i samorządowych oraz przewodniczących organów wykonawczych gmin miejskich i wiejskich (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 39) uchwała się, co następuje:

§ 1. 1. Wprowadza się dla pracowników zatrudnionych przy przebudowie ustroju rolnego dodatek do uposażenia, uzasadniony specjalnymi warunkami ich pracy, którego wysokość zależna jest od stopnia przekroczenia ustalonych norm pracy.

2. Normy indywidualne stosuje się przy pracach polowych, pomiarowo-urzędniczych, wykonywanych przez mierniczych wykonawców, normy zespołowe przy pracach kameralnych, wykonywanych przez pozostałych pracowników przebudowy ustroju rolnego.

§ 2. Wynagrodzenie akordowe za prace kameralne nie może przekroczyć w stosunku miesięcznym dla jednego pracownika I instancji — 8.000 zł.

§ 3. Normy pracy (§ 1) oraz zasady wynagrodzenia akordowego dla pracowników I instancji i ewentualnie normy pracy i zasady wynagrodzenia pracowników II instancji oraz poszczególnych pracowników Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych ustala Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

§ 4. Wykonanie uchwały porucza się Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych.

§ 5. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Monitorze Polskim z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1950 r.

PREZES RADY MINISTRÓW Józef Cyrankiewicz

176.

OKÓLNİK Nr 3

PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 28 stycznia 1950 r.

w sprawie przewozów pracowników do pracy własnym taborem zakładu pracy na terenie całego kraju z wyjątkiem m. st. Warszawy.

Sprawa dowożenia pracowników do miejsca pracy i odwożenia ich do domu własnym taborem zakładu pracy istnieje na terenie całego kraju. Dla m. st. Warszawy została ona już uregulowana okólnikiem Nr 17 w sprawie likwidacji przewozów pracowników własnym taborem z dnia 3 sierpnia 1949 r. Pozostaje więc do unormowania dowóz pracowników na pozostałym obszarze.

Dowozów własnym taborem nie można kategorycznie zakazać, ponieważ w wielu przypadkach jest to jedyny dostępny środek transportowy. Niemniej jednak należy dążyć do tego, aby stosowany był on tam, gdzie jest to niezbędnie konieczne.

Mając na względzie zarówno dobro świata pracy, jak też interes Skarbu Państwa, zarządzam, co następuje:

1. Wykonywanie dowozów pracowników do miejsca pracy i odwożenie ich do domu własnym taborem zakładów pracy jest po dniu 31 marca 1950 r. bez zezwolenia Ministerstwa Komunikacji zabronione.

2. Istotnym warunkiem dla uzyskania zezwolenia na odwożenie pracowników do miejsca pracy własnym taborem zakładu pracy jest autorytatywne stwierdzenie:

1) że zachodzi brak dogodnych połączeń środków komunikacji publicznej lub niemożność dostosowania godzin pracy do rozkładu jazdy tych środków;

2) że zachodzi niemożność uruchomienia stałych lub doraźnych kursów samochodów P.K.S., względnie wynajmowania tych samochodów do tej pracy za opłatą od kilometra.

3. Wniosek zakładu pracy o zezwolenie na odwożenie pracowników powinien być złożony do miejscowego wojewody (w m. Łodzi do Prezydenta Miasta), który po zapiniowaniu prześle go wraz z zaświadczeniem właściwego oddziału P.K.S. do Ministerstwa Komunikacji.

4. Ministerstwo Komunikacji może upoważnić wojewodów do udzielania omawianych zezwoleń według wskazówek ustalonych przez to Ministerstwo.

5. Zezwolenia będą wydawane z klauzulą ich ważności aż do odwołania.

6. Wojewódzkie władze administracji ogólnej czuwać będą nad prawidłowością wykonywania przewozów oraz likwidować będą powstałe niedociągnięcia.

7. Pracownicy korzystający z omawianych przewozów powinni posiadać zaświadczenia stwierdzające opłacenie miesięcznej należności za przejazd.

8. Opłatę za przejazd oblicza się w wysokości równej opłacie kolejowej za bilet pracowniczy miesięczny na daną odległość.

9. Ministerstwo Komunikacji jest upoważnione do wydawania szczególnych zarządzeń, mających na celu usprawnianie przewozów pracowników własnym taborem zakładów pracy.

PREZES RADY MINISTRÓW Józef Cyrankiewicz

177.

OKÓLNİK Nr 4

PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 30 stycznia 1950 r.

o samochodach funkcyjnych, o służbowym i pozasłużbowym używaniu pojazdów mechanicznych, o garażowaniu oraz wprowadzaniu kontroli społecznej w gospodarce samochodowej.

I. Samochody funkcyjne.

Uzupełniając i zmieniając przepisy o samochodach funkcyjnych zawarte w okólniku Nr 19 z dnia 22 maja 1948 r. w sprawie używania osobowych pojazdów mechanicznych (Monitor Polski z 1948 r. Nr A-69, poz. 545 i z 1949 r. Nr A-3, poz. 24) zarządzam, co następuje:

§ 1. Z ważnością od dnia 1 stycznia 1950 r. zwalnia się osobowe samochody funkcyjne (F) z ograniczeń promienia wyjazdów.

Osobowe samochody funkcyjne (F) będą korzystać z pierwszeństwa przed innymi samochodami w zakresie zaopatrzenia, remontu i konserwacji.

§ 2. Za osobowe samochody funkcyjne (F) uważa się wszystkie samochody sanitarne, samochody przystosowane lub przeznaczone do celów sanitarnych, samochody przydzielone do obsługi lecznic dla zwierząt, samochody Straży Pożarnych, samochody Straży Portowych i samochody kontrolerów drogowych. Inne samochody osobowe może uznać za funkcyjne (F) właściwa władza naczelna za uprzednią zgodą Prezydium Rady Ministrów (Biuro Organizacji). W piśmie uznającym samochód za funkcyjny (F) należy wskazać właściwe przeznaczenie wozu.

§ 3. Zabrania się używać osobowych samochodów funkcyjnych (F) do innych celów niż właściwe przeznaczenie wozu, stwierdzające podstawę do uznania go za funkcyjny (F).

§ 4. Pracownik, posługujący się samochodem funkcyjnym (F) lub oddający taki samochód do celów innych niż właściwe przeznaczenie wozu, pociągnięty będzie do odpowiedzialności służbowej i dyscyplinarnej, a nadto do uiszczenia pełnych kosztów związanych z przekroczeniem powyższego zakazu (§ 3), a w szczególności: kosztów za zużyte paliwo, wynagrodzenie kierowcy, amortyzację wozu, konserwację, garażowanie, jak również za straty wynikłe wskutek uniemożliwienia pełnienia właściwej funkcji, nawet gdyby ta polegała na oczekiwaniu w pogotowiu. Wysokość tych kosztów określa się ryczałtem na zł 100 od 1 kilometra.

Kilkakrotne naruszenie powyższych przepisów eksploatacyjnych samochodu funkcyjnego będzie uważane jako godzące w interesy życia gospodarczego lub społecznego Państwa i podlegające ściganiu przez Komisję Specjalną zgodnie z dekretem z dnia 16 listopada 1945 r. o utworzeniu i zakresie działania Komisji Specjalnej do walki z nadużyciami i szkodnictwem gospodarczym (Dz. U. R. P. Nr 53, poz. 302).

Do wdrożenia postępowania w powyższych sprawach uprawniona jest właściwa władza nadzorcza oraz Prezydium Rady Ministrów (Biuro Kontroli i Nadzoru).

§ 5. Właściwe Urzędy Wojewódzkie zaopatrzą wszystkie wozy funkcyjne w oznaki z literą F. Wzór i kolor tej oznaki zatwierdzi Minister Komunikacji.

Władza uznająca wóz za funkcyjny może uchylić obowiązek oznaczania danego wozu.

II. O służbowym i pozasłużbowym używaniu pojazdów mechanicznych.

Naczelną zasadą używania państwowych pojazdów mechanicznych, postawioną przez uchwałę Rady Ministrów z dnia 23 lutego 1948 r. w sprawie zasad gospodarki samochodami państwowymi, jest przeznaczenie ich do zaspakajania wyłącznie tylko służbowych potrzeb komunikacyjno-transportowych. Stąd też używanie samochodów do celów pozasłużbowych może następować tylko wyjątkowo lub w przypadkach dokładnie określonych i uzasadnionych.

Celem bliższego wyjaśnienia i określenia służbowych potrzeb komunikacyjno-transportowych oraz dopuszczalnych wyjątków w używaniu samochodów do celów pozasłużbowych ustaliam, co następuje:

§ 6. Za wyjazdy, dokonywane w ramach służbowych potrzeb komunikacyjno-transportowych, należy rozumieć wyjazdy, które:

1) wiążą się ściśle z obowiązkami służbowymi pracownika państwowego, używającego samochodu, lub zadaniami jednostki służbowej, albo

2) wiążą się wprawdzie z obowiązkami służbowymi tylko pośrednio, lecz w sposób oczywiście widoczny przynoszą Państwu korzyść względnie chronią od poniesienia straty lub szkody, albo

3) odbywa jednostka służbowa, jej pracownik lub też organizacja społeczna lub polityczna, działająca na terenie jednostki, występując oficjalnie albo też w ramach akcji organizowanej względnie uznanej przez władzę, mającej na celu dobro ogólnospołeczne.

Samo stwierdzenie służbowej potrzeby komunikacyjno-transportowej w podanym wyżej znaczeniu nie upoważnia jeszcze do użycia samochodu państwowego. Wyjazd samochodem państwowym może nastąpić dopiero wtedy, gdy nie można skorzystać ze środków lokomocji publicznej, względnie, gdy użycie samochodu państwowego powoduje daleko idące usprawnienie lub przyspieszenie pracy.

Odpowiedzialność służbowa i materialna za to, że dany wyjazd dokonywany jest w ramach służbowych potrzeb komunikacyjno-transportowych i że zachodzi konieczność użycia samochodu państwowego spoczywa na każdorazowym użytkowniku samochodu. Natomiast ocena, czy dany rodzaj czynności, wykonywanej przez użyt-

kownika samochodu, podpada pod jedną z wymienionych kategorii potrzeby służbowej, oraz czy użycie samochodu państwowego jest konieczne, należy do przełożonego jednostki służbowej, do której przydzielony jest pojazd mechaniczny, a w zarządach centralnych ministerstw — do dyrektora departamentu, któremu podlega gospodarka samochodowa, o ile właściwy minister nie zarządzi inaczej.

§ 7. Używanie samochodu przez inną jednostkę służbową niż jednostka, do której samochód został przydzielony, może nastąpić tylko na pisemny wniosek jednostki, ubiegającej się o używanie samochodu i za zgodą jednostki, dysponującej pojazdem.

Oddanie samochodu może nastąpić jedynie tylko z równoczesnym delegowaniem kierowcy wozu.

Jeżeli celem oddania w używanie samochodu innej jednostce jest zadośćuczynienie potrzebie, wymienionej w § 6 pkt 3), następuje ono na koszt jednostki, dysponującej pojazdem. We wszystkich innych przypadkach następuje ono na koszt jednostki, biorącej w używanie i na jej ryzyko.

W przypadku naruszenia przepisów niniejszego paragrafu przez jednostkę służbową, biorącą do użytku samochód od drugiej jednostki (np. bez zgody tej jednostki), zainteresowany urząd powinien zwrócić się do właściwego starosty powiatowego, a gdy sprawa dotyczy samochodów przydzielonych władzom II instancji — do wojewody.

W przypadkach używania samochodu w trybie niniejszego paragrafu należy zamieścić w karcie drogowej pojazdu w rubryce „uwagi” notatkę: „w używaniu (nazwa jednostki używającej)”.

§ 8. Oddanie do użytku samochodu pracownikowi lub zespołowi pracowników do innych celów niż służbowe może mieć wyjątkowo miejsce tylko w razie istotnie ważnej i koniecznej potrzeby pracownika lub też ważnych i uzasadnionych społecznie potrzeb zespołu pracowników po zaznajomieniu się z opinią miejscowego Koła Związku Zawodowego lub Rady Zakładowej.

W przypadkach niecierpiących zwłoki oddanie do użytku samochodu może nastąpić bez zasięgnięcia powyższej opinii.

Ocena i odpowiedzialność za to, czy wyjazd następuje zgodnie z wyżej wymienionymi warunkami, leży na przełożonym jednostki służbowej, do której samochód jest przydzielony, a w zarządach centralnych ministerstw — na dyrektorze departamentu, któremu podlega gospodarka samochodowa, o ile właściwy minister nie zarządzi inaczej.

Koszta użycia samochodu w przypadkach, wymienionych w niniejszym paragrafie, ponosi osoba — której samochód został oddany do użytku.

Na wniosek miejscowego Koła Związku Zawodowego lub Rady Zakładowej przełożony jednostki może zwolnić użytkownika od opłaty.

W razie użycia samochodu w myśl przepisów niniejszego paragrafu należy zamieścić w karcie drogowej pojazdu w rubryce „uwagi” notatkę: „wyjazd pozasłużbowy”.

§ 9. O ile specjalne przepisy nie stanowią inaczej, zwrot kosztów za użycie samochodu obejmuje efektywne wydatki na wyjazd, nie licząc kosztów amortyzacji oraz kosztów stałych.

Minister Komunikacji ustali zasady obliczania tych kosztów, a dla typowych samochodów wyda tabelkę zwrotu kosztów.

Pobierane opłaty winny być przekazywane przez jednostki służbowe na rzecz Ministerstwa Skarbu.

Postanowienia niniejszego okólnika nie naruszają w niczym przepisów o rekwizycji, jak również nie odnoszą się do używania samochodów w przypadkach stanu wyższej konieczności.

III. Garażowanie pojazdów mechanicznych.

§ 10. Pojazdy mechaniczne powinny być w zasadzie garażowane w garażu jednostki służbowej, do której są przydzielone. Jeżeli przemawiają za tym względy oszczędnościowe, wolno garażować pojazdy mechaniczne w garażach przynależnych do innej jednostki sektora uspołecznionego pod warunkiem, że prowadzona jest w nich kontrola wyjazdów i przyjazdów do garażu.

IV. Wprowadzanie kontroli społecznej.

§ 11. Zarządy miejscowych Kół Związków Zawodowych, a na terenie zakładów wytwórczych zarządy Rad Zakładowych uprawnione są do wglądania ze swej strony w stan gospodarki samochodowej w celu wytykania jej niedomagań i wskazywania przypadków nadużywania w korzystaniu ze służbowych pojazdów mechanicznych.

Powyższym organom związkowym nie przysługuje prawo wydawania poleceń, lecz spostrzeżenia swoje komunikują władzy sprawującej bezpośredni nadzór nad gospodarką samochodową.

Władza, sprawująca bezpośredni nadzór, a w ministerstwach — minister, zarządzi na wniosek wyżej wymienionych organów badanie wskazanych niedomagani gospodarki samochodowej, względnie wskazanych przypadków nadużywania pojazdów mechanicznych. Wyniki badania oraz przedsięwzięte ewentualnie środki podane zostaną do wiadomości wymienionych organów.

PREZES RADY MINISTRÓW Józef Cyrankiewicz

DZIAŁ II SPRAWY GOSPODARKI NARODOWEJ

178.

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW z dnia 20 stycznia 1950 r.

w sprawie wyodrębnienia środków finansowych na Fundusz Socjalny.

Rada Ministrów za zgodą Rady Państwa uchwała:

I. 1. Postanowieniami niniejszej uchwały objęte są:

a) wszystkie działające na zasadach rozrachunku gospodarczego zakłady i przedsiębiorstwa państwowe oraz pozostające pod zarządem państwowym, jak również przedsiębiorstwa samorządowe, spółdzielcze, państwowo-spółdzielcze lub spółdzielczo-państwowe i spółki prawa handlowego z udziałem finansowym Państwa lub samorządu;

b) wszystkie państwowe i samorządowe urzędy i instytucje.

2. Przez użyte w tej uchwale określenia: „naczelnny uczestnik systemu finansowego” rozumie się przedsiębiorstwo uspołecznione lub zespół przedsiębiorstw uspołecznionych, podlegające(cy) bezpośrednio ministrowi; przez określenie: „główny uczestnik systemu finansowego” rozumie się przedsiębiorstwo lub zespół przedsiębiorstw, podległe(ych) naczelnemu uczestnikowi systemu finansowego. „Bezpośrednim uczestnikiem systemu finansowego” jest przedsiębiorstwo, podległe głównemu uczestnikowi systemu finansowego.

II. 1. Dla stałego zaspokajania zbiorowych potrzeb społecznych pracowników przedsiębiorstw, urzędów i instytucji, objętych pkt I, jak również rodzin tych pracowników została przeznaczona środki finansowe, ustalone w sposób określony dalszymi postanowieniami tej uchwały.

2. Środki na powyższy cel zostaną wydzielone w planach finansowych wszystkich przedsiębiorstw, objętych pkt. I i będących uczestnikami systemu finansowego, jak również w budżetach urzędów i instytucji państwowych, bądź w budżetach związków samorządowych, pod nazwą „Fundusz Socjalny”.

III. 1. Na utworzenie Funduszu Socjalnego przeznaczona suma ustalona w procencie rocznego funduszu płac, objętego planem finansowym każdego z naczelnich uczestników systemu finansowego bądź budżetem urzędu lub instytucji spośród wymienionych w pkt. I ust. 1 lit. b).

2. Stopę procentową, według której obliczy się wysokość Funduszu Socjalnego, ustala na każdy rok z góry Komitet Ekonomiczny Rady Ministrów na wniosek Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego po zasięgnięciu opinii Centralnej Rady Związków Zawodowych. Stopa ta będzie w każdym roku jednolita dla funduszu płac, objętych budżetami urzędów i instytucji państwowych oraz budżetami związków samorządowych — może być natomiast różna dla poszczególnych naczelnich uczestników systemu finansowego.

3. Na Fundusz Socjalny biur centralnych (ekspozytur) naczelnich uczestników systemu finansowego, jak również głównych uczestników nie będących równocześnie bezpośrednimi uczestnikami systemu finansowego — składa się wyłącznie ustalony w trybie ust. 2 procent od funduszu płac pracowników zatrudnionych w tych biurach (ekspozyturach).

4. Uchwała Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów, ustalająca obowiązujące na rok następny stopy procentowe, o których mowa w ust. 2, podjeta będzie corocznie najpóźniej dnia 1 lipca roku poprzedzającego, a na rok 1950 — w ciągu 14 dni po powzięciu niniejszej uchwały.

IV. Jeżeli zaspokojenie społecznych potrzeb pracowników urzędów, instytucji i przedsiębiorstw, objętych pkt. I, oraz rodzin tych pracowników wymagać będzie korzystania z urządzeń społecznych, jak np. żłobków, ośrodków zdrowia, ośrodków kolonijnych i wczasów — potrzeby te winny być zaspokojone przede wszystkim przez odpłatne wykorzystywanie urządzeń utrzymywanych i administrowanych przez Państwo, związek samorządu terytorialnego lub organizacje społeczne dopuszczone przez Państwo.

V. W przypadkach bezpośredniego prowadzenia przez Centralną Radę Związków Zawodowców akcji scentralizowanych, służących celom, dla których utworzony został Fundusz Socjalny, uruchomienie na tę akcję środków z przewidzianego niniejszą uchwałą Funduszu Socjalnego, wymaga zgody Rady Ministrów, a w odniesieniu do Funduszu Socjalnego pracowników państwowych i samorządowych, objętych art. 37 ust. 1 ustawy uposażeniowej z dnia 4 lutego 1949 r. (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 39) ponadto uzgodnienia z Szefem Kancelarii Rady Państwa.

A. Postanowienia dotyczące przedsiębiorstw wymienionych w punkcie I.

VI. 1. Naczelnny uczestnik systemu finansowego dokonyuje podziału Funduszu Socjalnego (pkt III ust. 1) pomiędzy podległych mu głównych uczestników systemu finansowego stosownie do potrzeb tych uczestników, wydzielając równocześnie własny Fundusz Socjalny w myśl pkt. III ust. 3. Budżety Funduszu Socjalnego głównych uczestników systemu finansowego zatwierdza naczelnny uczestnik systemu finansowego w porozumieniu z zarządem głównym właściwego związku zawodowego.

2. Główny uczestnik systemu finansowego dokona podziału Funduszu Socjalnego pomiędzy poszczególne przedsiębiorstwa (bezpośrednich uczestników systemu finansowego) stosownie do potrzeb ich przedsiębiorstw, wydzielając ewentualnie własny Fundusz Socjalny w myśl pktu III ust. 3. Fundusz Socjalny, przyznany bezpośredniemu uczestnikowi systemu finansowego, nosi nazwę Funduszu Socjalnego przedsiębiorstwa (instytucji). Budżety Funduszy Socjalnych poszczególnych przedsiębiorstw (instytucji) zatwierdza główny uczestnik systemu finansowego w porozumieniu z odpowiednimi instancjami właściwego związku zawodowego.

3. Tryb zatwierdzania budżetów Funduszu Socjalnego określi zarządzenie Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego, wydane na wniosek Centralnej Rady Związków Zawodowych.

VII. Funduszem Socjalnym przedsiębiorstwa (instytucji) dysponuje Rada Zakładowa na podstawie zatwierdzonego na każdy rok budżetu. Wszelkie wypłaty z tego Funduszu wymagają aprobaty z punktu widzenia zgodności z budżetem przez przedstawiciela dyrekcji zakładu, upoważnionego w danym zakładzie pracy do zatwierdzania wydatków, czynionych ze środków finansowych zakładu.

VIII. W odniesieniu do przedsiębiorstw komunalnych Minister Administracji Publicznej w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego oraz Przewodniczącym Centralnej Rady Związków Zawodowych wyda właściwe zarządzenie, oparte na zasadach niniejszej uchwały.

IX. 1. Zakładanie i utrzymywanie własnych urzędów socjalnych, finansowanych z budżetu Funduszu Socjalnego przedsiębiorstwa (instytucji) wymaga zarządzenia właściwego Ministra, wydane w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych, przy czym zakładowe urządzenia socjalne powinny być objęte regionalnym planem rozbudowy takich urzędów, oraz pozostawać pod fachowym nadzorem władz państwowych, właściwych ze względu na rodzaj danego urządzenia.

2. W terminie 3 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszej uchwały właściwi ministrowie w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych zatwierdza w drodze zarządzeń dalsze utrzymywanie przez przedsiębiorstwa (instytucje) urzędów socjalnych, o których mowa w pkt. 1.

3. Urządzenia socjalne powstałe ze środków inwestycyjnych limitowanych ministerstwa, którego fachowemu nadzorowi, ze względu na swój charakter, podlega dane urządzenie, mogą być przez to ministerstwo przekazane pod zarząd określonego zakładu pracy, na skutek wystąpienia ministerstwa, któremu podlega zainteresowany zakład pracy.

B. Postanowienia dotyczące państwowych i samorządowych urzędów i instytucji.

X. Tryb zatwierdzania budżetów Funduszu Socjalnego oraz sposobu administrowania tymi funduszami w poszczególnych jednostkach administracji państwowej i w związkach samorządowych określi zarządzenie Prezesa Rady Ministrów, wydane w porozumieniu z Szefem Kancelarii Rady Państwa na wniosek Centralnej Rady Związków Zawodowych.

XI. Wykonanie uchwały porucza się Przewodniczącemu Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i właściwemu Ministrowi.

XII. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Monitorze Polskim.

PREZES RADY MINISTRÓW

Józef Cyrankiewicz